

[Gerda Mundt.]

en Maade godt gaa med til, for den væsentligste Opgave befolkningsmæssigt er at hjælpe Hjemmene, hvor det tiltrænges. Den anden Opgave, som omhandles inden for Befolkningskommissionens Betænkning Nr. 3, drejer sig om Modarbejdelse af Svangerskabsafbrydelse, som er Emnet for den Lov, hvis Udsættelse vi drøfter her i Dag.

Vi kan alle være enige om, at den logiske Følge af, at man ikke vil tillade Svangerskabsafbrydelse paa social Indikation — og paa dette Punkt er vi fuldstændig enige med den højtærede Justitsminister, og jeg er vis paa, at den allerstørste Del af Befolkningen ud over Landet ligeledes er det —, er en dobbelt. For det første maa man give positiv Hjælp til at gennemføre det uønskede Svangerskab, og her bliver der altsaa i egentlig Forstand Tale om en Moderskabsstøtte, for det er en ulykkelig, ja, mange Gange fortvivlet Stilling for en Kvinde at gennemføre et uønsket Svangerskab, hvad enten det er i Ægteskab, hvor det ogsaa kan ske, at Svangerskab er i høj Grad uønsket, eller, vel hyppigst, uden for Ægteskab. Den positive Hjælp, som Befolkningskommissionen foreslaar, vil betyde en kolossal Støtte her. Saa man maa jo ogsaa haabe, at Befolkningen ud over Landet vil forstaa, at en Kvinde, som fører sit Svangerskab igennem og plejer og opdrager og elsker sit Barn, maa vi alle sammen agte, fordi hun tager den Byrde op. Jeg har set adskillige Eksempler paa, hvordan saadanne Mødre har kæmpet den Tid igennem og er vokset ved det, og jeg agter dem højt for det.

Men det andet er naturligvis ogsaa meget væsentligt, at man skal tilskynde til at undgaa uønsket Svangerskab, og medens hele Befolkningskommissionen har været enig i at foreslaa de omtalte positive Foranstaltninger, som kendes fra Befolkningskommissionens Betænkning — og jeg er vis paa, at alle Kredse i vort Land i stigende Grad faar Øjet op for Nødvendigheden deraf —, saa er der, hvor det drejer sig om Tilskyndelse til at undgaa uønsket Svangerskab, forskellige Meninger. Vi kan endda være enige om i de største Kredse i vort Land — og jeg er vis paa i stedse større Kredse —, at det er nødvendigt, at man i Skolen supplerer det, Far og Mor har fortalt Barnet, og svarer paa dets Spørgsmaal angaaende Slægtslivet, og vi kan ogsaa være enige om, at Ungdomsskolens Ledelse maa give klar Besked om Forplantningens Biologi. Men saa holder ogsaa Enigheden

op, og i Befolkningskommissionens Betænkning er der en Flertalsbetænkning, og jeg har skrevet en Mindretalsbetænkning — som jeg dog ikke her skal komme nærmere ind paa. Jeg kan henvise ærede Medlemmer til den lille Tryksag, som i Dag er kommet alle Medlemmer i Hænde, og som er skrevet af Overlæge Hans Jacob Schou paa Filadelfia og er tiltraadt af en stor Kreds af kendte Læger og Pædagoger ud over Landet.

Jeg mener, at en Seksualundervisning skal være etisk præget, den skal ikke være neutral, den maa enten blive positiv eller negativ, og de unge ønsker i Virkeligheden en positiv Vejledning paa disse livsvigtige Omraader. Lad dem kun faa at vide, at alt for hyppige Barnefødsler i Ægteskabet kan undgaaes, men klart og enkelt bør der over for de unge peges paa, at det sunde og naturlige er Afholdenhed over for Kønndriften indtil Ægteskabet, og det er paa høje Tid, at dette siges klart og tydeligt, for der lyder meget stærke Røster, som gaar i anden Retning i vort Land.

Jeg har en lille Bog, der er skrevet, som der staar i Forordet, „for unge Mennesker i Alderen fra 14 til 18 Aar“. Der staar et Citat af den i Mindretalsbetænkningen, og jeg skal — med Formandens Tilladelse — oplæse et andet Citat af denne Bog, som hedder: „Ungdommens Lærebog i Nødhjælp og Hygiejne“. Der staar:

„Kvinder, som lever et normalt erotisk Samliv med Ægtefælle, Ven eller Kæreste, bør derfor, hvis de ikke netop ønsker at blive gravide, altid selv være Herre over, om et Samleje skal efterfølges af Mulighed for Svangerskab eller ej.“

Jeg synes jo ikke, det er noget, vi bør lære unge Mennesker i Alderen fra 14 til 18 Aar. Jeg synes, det er ganske nødvendigt at stille de unge over for Valget, om de i deres Ungdom vil leve et rent Liv eller ikke, og at advare dem imod Kammeratægteskab, som i Virkeligheden nedbryder Karakteren.

Der er ogsaa dem, der mener, at man inden for Skoleundervisningen, altsaa allerede inden Børnene gaar ud af Skolen, skal lære dem om Præventivanvendelse. Saa langt er dog Flertallet i Befolkningskommissionen ikke gaaet. Men da der er adskillige Kredse i vort Land, som staar paa dette Standpunkt, vil jeg gerne have Lov at nævne, hvad en Autoritet fra Norge, Professor Otto Mohr, siger i en lille Bog: „Forplantningslære som Fag i vore Skoler